

Heziketa txarrari

Maidar Iantzi

Heziketa txarrari eskainiko diot zutabe hau. Mezu bat bidali, intentzio guziarekin, lan bat edo bertze edozein gauza esplikatzuz, eta erantzutea burutik pasatzen ez zaie-nei, ez dizut erraten «milesker» bat, edo-zer. Kaletik paseatzen, herrian bertan, nor-baitekin gurutzatu (ezaguna edo ezezaguna), agurtu eta begiratu ere egiten ez dutenei (hau gertatzen zaidanean, pau-so batzuk urruntzean madarikazioaren bat botatzen diet ahopeka).

Trenetik jaistera zoazela, itxaron gabe bultzaka igo eta bidea mozten dutenei. Umearekin pailazoak ikusten, sudurgo-rriekin argazkia ateratzeko gerra bat piz-

ten dutenei, norbere haurrari (edo burua-ri) soilik erreparatuz.

Urte luzetan paristar izandako ikaskide batzuek kontatzen dute bertan kale erdian hil zaitezkeela inork lagundu aitzinetik. Bat igogailu batean harrapatuta gelditu zen uda beteko egun sargori batean. Beroz akabatzen, kabina gardeneko kristala kol-pekatzen zuen indarrez, baina zentroan egonagatik, presaka harat-honatean zebil-tzan hiritarrez inguratuta, ez zen inor gel-ditzen. Eskoziar turista bati esker lortu zuen azkenean ateratzea! Bertzeari errieta egin zioten metroko eskaileretatik behera muturka erori zenean, bidea oztopatzen zuelako. «Begiratu non barna zoazen!».

Nola ez, biribilguneetan eskuinetik au-rreratzen dutenei, lasai-lasai mokadu bat jaten, barkamen eskeko keinu arrastorik gabe, kamioiaren buztan luze-luzea sartu bitartean denak geldituz. Denda baten ata-rian, zu ateratzen, eurek sartzen, «ikusezi-na al naiz?» galdetzera eramaten zaituzte-nei. Txakurrek buztana mugitzen dute behinipin. Ekitaldiren batean, jende arte-an, aterkia zabalik bakarrik baleude bezala jiratu eta ia begia ateratzen dizutenei.

Uf, ze gustura gelditu naizen! Zutabe hau zuentzat da. A, eta inork aurpegiratu baino lehen nire buruari aplikatzen ahal diodala hau dena, nirea ez da heziketa txa-rra; despistatua naiz. •

Ez gaude bakarrik

Saioa Iraola

Fotosintesia ere arriskuan den mundu honetan, naturaren eta bizitzaren aurkako gerra bizi du-gu. Ikaragarritzko krisia. Horren aurrean, batzuk, aberatsak, gero eta abe-ratsago dira; sozialdemokratek, aldiz, dauden soberakinak banatzeko apustua egiten dute, eta besteek, ezkerak (oro har) kasu, ez dute alternatiba hegemoni-ko eta adosturik garatzeko nahikoa in-dar metatu, nahiz eta saiakera etenga-bea izan. Horrela, jendarte abandonatu, teknologizatu, despolitizatu eta bakartu bat daukagu, edo gara.

Horregatik, iruditzen zait inoiz baino garrantzitsuagoa dela jardun politikoa, kolektiboki ekitea, alegia. Aktibismoak “ni” tik “gu”-rako jauzia egiten lagun-tzen digu, jendartean bakarrik ez gaude-la eta kolektibo baten parte garela senti-tzen. Nahiz eta, militantzia ereduak aldatzen ari diren, Yayo Herrero ekin-tzaile ekofeministari berriki entzunda-ko ideia bat ekarri nahiko nuke gogora: «militantziak ongizate eta segurtasun espazio bat sor lezake; ez da kentzea, ba-da jardun politiko seguru eta goxo bat izateko espazioak sortzea». Eta gure mi-

litantzia feministan horren aldeko apustu egiten dugu, «munduan egoteko modu» gisa bizita.

Beraz, muturreko prekarizazioa eta indibidualismoa ezaugarri dituen gu-dan, antolaketa eta borrokaren apologia egin nahiko nuke. Euskal Herriko bazte-rretan, su txiki ugari ditugu piztuak; neguko hotzetan beroa ematen digute sugarrek, eta ilunean, berriz, argia.

Gaurkoan, feministok, 14.15ean, kan-tuz lehertuko ditugu espetxeetako hor-mak, eta besarkatuko zaituztegu inda-rrez. •